

Fővárosi Ítéltábla

15.Gf.40.158/2022/5.

A Fővárosi Ítéltábla a Kovács, Réti, Szegheő Ügyvédi Iroda (Cím15; ügyintéző: dr. Kovács Attila ügyvéd) által képviselt Felperes1 (cím1) felperesnek,

a dr. Bíró Róbert ügyvéd (cím13) által képviselt Alperes1 (cím2) I. rendű és

a Dr. Gach Tímea Ügyvédi Iroda (cím3.; ügyintéző: dr. Gach Tímea pártfogó ügyvéd) által képviselt Alperes2 (cím2) II. rendű alperes ellen, vezető felelősségének Cstv. 33/A. § szerinti megállapítása iránt indított perében,

a Budapest Környéki Törvényszék 2022. február 3. napján meghozott, 8.G.40.343/2018/147. számú ítéletével szemben, a felperes és az alperesek fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét fő tárgya tekintetében helybenhagyja; a felperesnek járó elsőfokú perköltség vonatkozásában megváltoztatja, annak összegét 1.021.200 (Egymillió-huszonegyezerkétszáz) forintra felemeli.

Egyetemlegesen kötelezi az alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg a felperesnek 150.000 (Százötvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, továbbá az államnak - az állami adóhatóság felhívására - 144.000 (Száznegyvennégyezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Megállapítja, hogy a II. rendű alperest képviselő dr. Gach Tímea Ügyvédi Iroda (cím3.) pártfogó ügyvéd díjának viselésére a II. rendű alperes köteles.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a 147. sorszámú ítéletében megállapította, hogy az I. rendű alperes és a II. rendű alperes mint a adós1 „f.a.” vezető tisztségviselői a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően vezetői feladataikat nem a

hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el és ezáltal a társasági vagyron 3.200.000.000 forint mértékben csökkent; e körben megállapította, hogy az alperesek felelőssége 3.200.000.000 forint erejéig egyetemleges. Kötelezte az alpereseket, hogy fizessenek meg egyetemlegesen a felperesnek 15 napon belül 132.200 forint perköltséget, továbbá, hogy fizessenek meg a Magyar Államnak - külön felhívásra - 36.000 forint feljegyzett eljárási illetéket. Megállapította, hogy a II. rendű alperest képviselő dr. Gach Tímea Ügyvédi Iroda pártfogó ügyvéd díjának viselésére a II. rendű alperes köteles.

[2] A felek nyilatkozatai, az adós és a cég2 „f.a.” cégmásolata, az adós által kibocsátott információs összeállítások, az adós felszámolási eljárásában keletkezett hitelezői lista, az adós felszámolójának 2017. november 27. napján kelt felszólítólevelei, a Pest Megyei Főügyészség ügyszám1/93-I. számú vádirata és a rendelkezésre álló egyéb iratok alapján a következő tényállást állapította meg.

[3] A adós1 „f.a.” (továbbiakban: adós) a cégnyilvántartásba 2007. július 6. napjától bejegyzett gazdasági társaság, amelynek önálló cégjegyzési jogosultsággal rendelkező vezető tisztségviselői voltak 2012. február 28. napjától az alperesek. A 2015. május 6. napja óta felszámolás alatt álló cég2 „f.a.” (cég2) vezető tisztségviselői szintén az alperesek voltak a társaság alapításától kezdődően.

[4] Az adós a 2014. évben vállalati kötvények kibocsátásáról döntött (2/2014. számú, 3/2014. számú, 4/2014. számú, 5/2014. számú, 6/2014. számú taggyűlési határozatok), amelyek célja az adós hosszú távú üzleti terveinek megvalósítása érdekében a kibocsátásból származó bevétel ingatlanfejlesztésre, ingatlanhasznosításra történő felhasználása. Az adós a „kötvény1” elnevezésű kötvénysorozathoz 2014. március 3. napján kelt információs összeállítást tett közzé, amelyben a kamatszámítás kezdő napját 2014. március 21. napjában, lejáratát 2015. március 21. napjában határozta meg, fix kamatozás mellett, a névérték 9,5%-ában jelölte meg a kamat éves mértékét. A „kötvény2” elnevezésű kötvénysorozathoz 2014. április 4. napján kelt információs összeállításban a kamatszámítás kezdő napját 2014. április 23. napjában, lejáratát 2015. április 23. napjában; a „kötvény3” elnevezésű kötvénysorozathoz készített, 2014. április 28. napján kelt, közzétett információs összeállításban a kamatszámítás kezdő napját 2014. május 19. napjában, lejáratát 2015. május 19. napjában határozta meg, az utóbbi két sorozat esetében is fix kamatozás mellett, a névérték 9,5%-ában jelölte meg a kamat éves mértékét.

[5] Az adós a „kötvény1” sorozatú kötvényből 2014. március 21. napján 500 millió forint értékűt bocsátott ki, 2014. április 1. napján 700 millió forint értékű kötvényt rábocsátás útján hozott forgalomba. A „kötvény2” sorozatú kötvényből 2014. április 23. napján 1 milliárd forint értékű kötvényt bocsátott ki, a „kötvény3” sorozatú kötvényből 2014. május 19. napján 500 millió forint értékű kötvényt bocsátott ki, majd 2014. július 3. napján további 500 millió forint értékű kötvényt rábocsátás útján hozott forgalomba. A kötvények jegyzése a fenti napokon - a kibocsátás, illetve rábocsátás időpontjában - megtörtént.

[6] A kibocsátott kötvényeket a cég2 forgalmazta, a kötvények kibocsátásával az adóshoz összesen 3.200.000.000 forint bevétel folyt be, amelyet a felszámolás elrendeléséig az adóstól teljes egészében elvontak. A cég2 2014. évben az ügyfelei javára az értékpapír- és ahhoz tartozó pénzeszközökön 3.515.765.941.224 forint összegű forgalmat bonyolított, ezen belül az adós kötvényeit érintően 20.535.826.084 forint értékű volt a forgalom.

[7] A Pest Megyei Főügyészség a ügyszám1/93-I. számú vádiratában az alperesek és társaik ellen vádat emelt, a vádirati tényállás részben érinti az alpereseknek a fenti kötvénysorozat kibocsátásából az adóshoz befolyt pénzeszközökkel kapcsolatos cselekményeit. Az I. rendű alperes 2015. március 5. napjától 2015. március 8. napjáig őrizetben, 2015. március 8. napjától 2016. március 2. napjáig előzetes letartóztatásban volt, azt követően óvadék hatálya mellett lakhelyelhagyási tilalom alatt áll. A II. rendű alperes

2015. március 5. napjától 2015. március 8. napjáig őrizetben, 2015. március 8. napjától 2016. február 4. napjáig előzetes letartóztatásban volt, azóta óvadék hatálya mellett lakhelyelhagyási tilalom alatt áll. A büntetőeljárás folyamatban van.

[8] Az adóst a bíróság 2016. július 19. napján megszüntnek nyilvánította (cégjegyzékszám4), majd a Budapest Környéki Törvényszék az ügyszám2. ügyszámon indult eljárásban elrendelte a felszámolását, 2017. november 29. napjától az adós felszámolás alatt áll.

[9] A felszámolás elrendelésekor a három kötvénysorozat kibocsátásából származó bevétel az adós értékpapírszámláján, bankszámláin nem állt rendelkezésre.

[10] A felszámoló a 2017. november 27. napján kelt levelével felszólította az alpereseket, hogy a Cstv. 31. § (1) bekezdésében szereplő kötelezettségeiknek tegyenek eleget. A felszólító levelet az I. rendű alperes 2017. november 29. napján, a II. rendű alperes 2017. december 7. napján vette át, az I. rendű alperes 2017. december 20. napján a felszámolónak e-mailben egy tájékoztatás elnevezésű dokumentumot küldött. A felszámoló 2018. november 23. napján elkészítette az adós közbenső jelentését, amelyben megállapította, hogy az adós vagyonnal nem rendelkezik. A felszámolási eljárásban két hitelező jelentette be hitelezői igényét, a NAV Pest Megyei Adó- és Vámigazgatósága 185.000 forint összegben, valamint a felperes 2.476.016.900 forint összegben, amelyeket a felszámoló nyilvántartásba vett.

[11] Az adós 2014. március 21. napjától fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt.

[12] Az alperesek az adós 2014. évi beszámolójának letétbe helyezése, közzététele iránti kötelezettségüknek nem tettek eleget, a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti kötelezettségeiket sem teljesítették.

[13] A felperes módosított, vagylagos keresetében kérte: a bíróság a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének első fordulata alapján állapítsa meg, hogy az alperesek az adós vezetőiként a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően vezetői feladataikat nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látták el és ezzel okozati összefüggésben a gazdálkodó szervezet vagyona 3.200.000.000 forinttal csökkent. Az alperesek egyetemleges felelősségének megállapítását kérte. Vagylagos kereseti kérelmében a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének második fordulata alapján kérte az alperesek felelősségének megállapítását. Kereseti kérelmeiben ugyanazokra a jogsértő magatartásokra hivatkozott, továbbá állította, hogy a perben a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglalt szabályt alkalmazni kell. Perköltség igénye is volt az alperesekkel szemben, kérte, hogy a bíróság annak megállapításánál mérlegelje a perben tartott tárgyalások számát, a felperes beadványainak terjedelmét és azt, hogy közel 100 munkaóra ügyvédi tevékenység merült fel, a felperes jogi képviselőt ellátó ügyvédi iroda átlagos munkadíja 35.000 forint + áfa összeg.

[14] Keresetlevelében kiemelte: az adós 2014-ben három kötvénysorozatot bocsátott ki, az információs összeállítás 3.4. pontja szerint az adós üzleti tevékenységet a kibocsátást megelőző három évben nem folytatott, pénzügyi tevékenysége 2012-ben és 2013-ban kötvénykibocsátás volt, amelynek céljaként ingatlanvásárlást és ingatlanhasznosítást jelölt meg, pénzeszközeit azonban nem fektette ingatlanba. Az összeállítás szerint a kötvényekből eredő kötelezettségek teljesítésének pénzügyi fedezete az adós tervezett üzletszerű gazdasági tevékenységéből majdan származó eredmény, fizetési kötelezettségére egyéb biztosítékot nem nyújtott. Az adós a kibocsátott teljes kötvénycsomagot értékesítette, azok ellenértékéhez 2014-ben hozzájutott.

[15] Rámutatott: az adós a 2014. évi kibocsátások során arra vállalt kötelezettséget, hogy a kibocsátások időpontjától számított egy év elteltével a tőkét 9,5%-os kamattal növelve

fizeti meg a kötvénytulajdonosoknak. A kötvények kibocsátásának időpontjában az adós vagyonnal nem rendelkezett, azonban, ha lett volna vagyona, 3.200.000.000 forint bevétel után évi 9,5%-os, azaz 304 millió forint összegű kamat kifizetésére reálisan nem számíthatott. A perbeli kötvények lejáratakor, illetve azt követően az adós sem a tőkét, sem a kamatot nem fizette meg a kötvényeseknek. Az alperesek ellen a kötvények kibocsátásához kapcsolódó tevékenységük, illetve egyéb magatartásuk miatt a Budapest Környéki Törvényszék előtt ügyszám3. ügyszámon büntetőeljárás van folyamatban, a nyomozóhatóság a nyomozást az adósra is kiterjesztette, amelynek következményeként az adós vagyona zár alá került.

[16] Hivatkozott arra, hogy az alperesek a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjában szereplő kötelezettségeiket nem teljesítették, továbbá nem tettek eleget beszámolókészítési és iratátadási kötelezettségüknek, a felszámoló egyszerűsített felszámolási eljárás lefolytatását kezdeményezte. Az alperesek az adós 2014. évi beszámolóját sem helyezték letétbe. Hangsúlyozta: a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Számvtv.) 20. § (6) bekezdése alapján az éves beszámolót a gazdálkodó szervezet képviselőjére jogosult személynek kell aláírnia, azaz az alperesek feladata lett volna annak elkészítése, így az I. rendű alperesnek az a védekezése, amely szerint az adós könyvelőjével jogvitába keveredett, nem mentesítheti el mulasztás következményei alól. Az I. rendű alperes egyébként 2016. március 2. napjától már lakhelyelhagyási tilalom alatt állt, így az adós 2017. november 23. napján történt felszámolásáig a Cstv. szerinti kötelezettségeinek eleget tudott volna tenni.

[17] Rámutatott: az adós 2014-ben kizárólag a kötvényeken keresztül jutott forráshoz, egyéb vagyoni eszköz hiányában fizetési kötelezettségét 2015-ben csak abban az esetben tudta volna teljesíteni, ha a kötvényekből származó bevételt olyan módon használja fel, amely a tőkén felül a kamatok kitermelését is biztosítja. Az adós a kötvények kibocsátásához készített hivatalos dokumentumokban semmilyen konkrétumot nem jelölt meg erre vonatkozóan. A kötvények értékesítéséből eredő bevételt az adós a hitelezők által nem ismert célra használta fel, az alperesek által vezetett adós a felszámolás kezdő időpontjában sem ingó, sem ingatlan vagyonnal nem rendelkezett, gazdálkodásáról legutóbb közzétett 2013. évi mérleg óta egyéb hivatalos információja a hitelezőknek nincs.

[18] Állítása szerint az adósnál a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2014. március 21. napján, a „kötvény1” sorozatszámú kötvények értékesítésével bekövetkezett. Az adós ugyanis a tőkén felül az átlagos piaci kamatokat meghaladó kamat megfizetésére vállalt kötelezettséget, amelyet pénzügyi helyzete alapján csak abban az esetben tudott volna teljesíteni, ha fizetőképességét a kötvények lejáratkor biztosítja például úgy, hogy az átlagosnál jelentősen kedvezőbb hozamú befektetést eszközöl. Az alperesek az adóst olyan helyzetbe hozták, hogy a kötvényekből eredő fizetési kötelezettségének a lejáratkor nem tudott eleget tenni. Álláspontja szerint az adós nem a kötvények kibocsátásával, hanem az értékesítésükkel került fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe, azok kibocsátásakor ugyanis már ismert volt a fizetési kötelezettség összege, az adós vállalta, hogy rövid távon, azaz egy év múlva a tőkét és annak fix, 9,5%-os kamatát a kötvényeseknek megfizeti. Mindezt úgy tette, hogy a 2013. évi mérlege szerint nem rendelkezett sem ingó, sem ingatlan vagyonnal a már fennálló 2013. évi kibocsátásokból eredő kötvénytartozás fedezetén kívül.

[19] Igazságügyi könyvszakértő kirendelését kérte annak a ténynek a bizonyítására, hogy az adósnál a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet az általa megjelölt időpontban bekövetkezett.

[20] Az alperesek jogsértő magatartásaként arra hivatkozott, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően a kötvények értékesítéséből szerzett bevételt nem az adós céljának elérése érdekében, illetve nem a hitelezőkkel ismertetett célok elérésére használták fel. Az adós lejáratkor a fizetési kötelezettségét nem teljesítette. A vagyonszőkenés mértékét 3.200.000.000 forintban, a kötvénysorozatokat

ellenértékében határozta meg. Rámutatott: a 2014. évi kibocsátásokat követően, az azokból eredő 3.200.000.000 forint bevétel az adós javára nyomban jóváírásra került, amelyet az adóstól teljesen elvontak, 2014. november 23-ára a 3.200.000.000 forintból 93.320.112 forint maradt. Az I. rendű alperes 2014. december 31-éig, illetve azt követően sem tett eleget ügyvezetői kötelezettségeinek, az adós vezetésével saját előadása szerint nem foglalkozott, pénzügyi helyzete nem érdekelte, arról semmilyen információval nem rendelkezett, ellenőrzési kötelezettségét elmulasztotta. A II. rendű alperes a kötvények értékesítéséből eredő bevétel eltűnését követően ellenőrzési kötelezettségét elmulasztotta, semmilyen intézkedést nem tett a vagyon felkutatása érdekében, az adós pénzügyi helyzete nem érdekelte. A II. rendű alperes 2.244.150.000 forintot vett fel készpénzben az adós számlájáról, amelyet ismeretlen célra fordított, e magatartásával összefüggésben az adós vagyona csökkent és a hitelezői igények kielégítése megghiúsult. Ehhez kapcsolódóan az I. rendű alperes jogsértő magatartása volt, hogy elmulasztotta az ügyvezetői tisztségből fakadó ellenőrzési kötelezettséget. 918.820.000 forintot az I. rendű alperes vett fel az adós számlájáról, amelyet ismeretlen célra fordított, a II. rendű alperes jogsértő magatartása ezzel összefüggésben az volt, hogy elmulasztotta a vezetői tisztséggel együtt járó ellenőrzési kötelezettségét. Az alperesek elmulasztották továbbá ellenőrzési, vagyonfelkutatási, elszámolási kötelezettségüket akkor, amikor észlelték, hogy a 3.200.000.000 forint bevételnek a nem általuk készpénzben felvett része nincs meg az adós számláján.

[21] Rámutatott: a cég2 tájékoztatása szerint az általa tőzsdén kívül végzett ügyletekből 20.535.826.084 forint értékű forgalom az adós által kibocsátott és a jelen per tárgyát képező kötvényeket érintette, a pénztárból való kifizetés 2014-ben összesen 5.953.522.193 forint volt, amelyből 2.244.150.000 forint forgalom az adós 2014. évi kötvény kibocsátásához kapcsolódott. Az I. rendű alperesnek a társaság elnök vezérigazgatójaként tudnia kellett e tranzakciókról, amelyek egyébként a cég2 tőzsdén kívüli ügyleteinek több mint 23%-át tették ki. Nem vitatta az I. rendű alperesnek azt a szakértől írásszakértő szakvéleményén alapuló állítását, amely szerint a vizsgált dokumentumokon a neve mellett nem tőle, hanem a II. rendű alperestől származó aláírások szerepelnek, ennek ellenére életszerűtlennek tartotta az I. rendű alperes állítását, amely szerint a kötvénykibocsátásokról, azok értékesítéséről nem tudott. A II. rendű alperes perben tanúsított magatartásával (a bíróság előtt a 2020. március 3-ai tárgyaláson minden kérdésre megtagadta a válaszadást) összefüggésben kiemelte: a felperes nem vitatott tényállításait valósnak kell elfogadni.

[22] Az I. rendű alperes írásbeli ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Vitatta, hogy az adós a felperes által megjelölt időpontban fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került, figyelemmel arra, hogy ekkor az adós forráshoz jutott, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet álláspontja szerint csak később, a források jogsértő elvonásakor következett be.

[23] Nem vitatta azt a tényt, hogy három kötvénysorozatot bocsátott ki az adós, és azt sem, hogy a kötvények ellenértékeként 3.200.000.000 forint bevételt realizált. Állította, hogy 2014. november 23. napján az adósna már nem volt vagyona. Vitatta a felperesnek azt az állítását, hogy vezetői feladatait nem a hitelezők érdekének figyelembevételével látta el. Előadta: a perbeli kötvények kibocsátását megelőzően történt kötvénykibocsátások során az adós nevében eljáró képviselőként elszámolt a befektetett összegekkel, ezt követően az adós tekintetében nem tett semmit, „alvó céggént” kezelte. A 2012. és 2013. évi kötvénykibocsátásokat lezárta az adós, ezt követően ő abban a tudatban volt, hogy 2014. január 1. napjától az adós bevételszerző tevékenységet nem folytat, az adóst érintő gazdasági események nincsenek, így az adós ügyvezetőjeként nem fejtett ki semmilyen tevékenységet.

[24] Állította továbbá, hogy a perbeli kötvények kibocsátásával megszerzett forrásról, annak elvonásáról nem tudott, mivel e cselekmények rövid idő alatt,

okirathamisítások útján valósultak meg, így nem volt tőle elvárható, hogy azokat felismerje. Állítása szerint a vonatkozó taggyűlési jegyzőkönyveken szereplő Alperes1 aláírás hamisítvány, nem hozott olyan döntést és nem vett részt olyan taggyűlésen, amelyen a perbeli három alkalommal történő kötvénykibocsátásról döntött az adós. Az információs összeállítások tartalmát sem ismerte, azok megfogalmazásában, kiadásában nem vett részt, az azokon lévő aláírás szintén nem tőle származik, az adóst a tudta nélkül használták a perbeli kötvények kibocsátására.

[25] A fentiekben túlmenően kiemelte: a II. rendű alperesnek utasítást nem adott, a kötvények kibocsátásából származó források felett nem rendelkezett, a nagy összegű készpénzfelvételek körében keletkezett dokumentumokon szereplő aláírás nem tőle származik.

[26] Álláspontja szerint az adóst megillető követelés - az adóstól bűncselekménnyel elvont vagyon - a társaság vagyonának része, így nem állapítható meg, hogy az adós vagyonnal nem rendelkezik. Állította azt is, hogy 2014. november 23. napján az adósnak vagyona már nem volt.

[27] Hivatkozott arra, hogy önhibáján kívüli okból nem tudta az adós 2014. évi mérlegét letétbe helyezni, közzétenni, illetve a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti kötelezettségeit teljesíteni, mivel 2016. március 3. napjáig személyes szabadságában korlátozva volt, továbbá az adós irataihoz nem jutott hozzá. A Nemzeti Nyomozóiroda 2015. március 21. napján lefoglalta az adós könyvelési iratait, a lakhelyelhagyási tilalom hatálya alatt pedig nem volt abban a helyzetben, hogy az adós iratait megtekintse, másolatot nem adtak részére, sőt a lefoglalt iratok hollétét is alig sikerült felkutatnia, az adós könyvelőjénél sem maradtak iratok.

A 3.200.000.000 forint adóstól történő elvonásából eredő követelést sem tudta átadni a felszámolónak, mivel nem tudta azonosítani a kötelezettet. A felszámolóval 2017. december 20. napján felvette a kapcsolatot, a birtokában lévő iratokat megküldte, ekkor tájékoztatta a felszámolót, hogy megkereste az adós könyvelését végző cég1-t, hogy segítséget kérjen a Cstv. szerinti kötelezettségei teljesítéséhez. A könyvelő azonban - azt állítva, hogy nem áll az adóssal jogviszonyban - nem működött közre, az előzetes letartóztatása alatt ügyvédjén keresztül is megkereste a céget, azonban így sem járt eredménnyel.

[28] Állította: a kötvények kibocsátásából keletkezett, az adós cég2-nél vezetett pénzforgalmi számláján jóváírt pénzüsszeget, vagy annak egy részét nem vette fel, azzal nem rendelkezett; az adóssal kapcsolatban olyan negligens magatartást sem tanúsított, amely vezetői felelősségét megalapozná; a kiadás-bevételi bizonylatokon, a 2014. évi kötvénykibocsátások körében keletkezett taggyűlési jegyzőkönyveken, az információs összeállításokon látható Alperes1 aláírás nem tőle, hanem a II. rendű alperestől származik.

[29] Rámutatott: a 2014. évi forgalom volumene (1000 milliárd forint) alapján megállapítható, hogy a cég2 elnök vezérigazgatójaként nem tudhatott arról, hogy az adós forgalmat bonyolít a 2014. évben történt kötvénykibocsátásokkal összefüggésben.

[30] A II. rendű alperes írásbeli ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a perben nem tud érdemben védekezni, mivel vele szemben büntetőeljárás folyik, s az áll érdekében, hogy arra koncentráljon. Továbbá a perben tett nyilatkozata kihatással lehet a büntetőeljárásra, így nem tud zavartalanul védekezni, ez a körülmény pedig sérti az Emberi Jogi Európai Egyezmény 6. cikkét, továbbá az Alaptörvényben biztosított, tisztességes eljáráshoz való jogát. Hangsúlyozta: a polgári perrendtartás szabályai szerint a fél meghallgatása során köteles igazat mondani.

[31] Az I. rendű alperes által előadott indokkal vitatta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének felperes által megjelölt időpontját. Állította, hogy a

kötvények kibocsátása kapcsán döntést nem hozott, abban nem működött közre, az I. rendű alperes intézkedett e körben, ő csak aláírta a szükséges dokumentációkat. Nem tudta előadni, hogy 2014. március 21. napjától az adós ügyvezetőjeként milyen tevékenységet látott el.

[32] Hivatkozott arra, hogy azért nem tudott eleget tenni a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti kötelezettségeinek, mert nem tudott arról, hogy mi történt az adós irataival, ezért sem tudott intézkedni az adós 2014. évi mérlegének letétbe helyezéséről. A szabadulását követően pedig mentális állapota miatt nem tudta ezirányú kötelezettségeit teljesíteni, saját eltartását kellett megszerveznie, azóta pedig csak a büntetőeljárással foglalkozik. Az elsőfokú bíróságnak arra a kérdésére, hogy az I. rendű alperes által megjelölt okiratokon szereplő Alperes1 aláírás tőle származik-e, nem nyilatkozott.

[33] Az elsőfokú bíróság a keresetet megalapozottnak ítélte.

[34] Magyarország Alaptörvényének XXVIII. cikk (1) bekezdése, az Emberi Jogok Európai Egyezményének 6. cikke, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 2. § - 6. §-ának ismertetését követően leszögezte: alaptalan a II. rendű alperes hivatkozása, amely szerint az egyezmény 6. cikkét és az Alaptörvényben rögzített tisztességes eljáráshoz való jogát sérti a peres eljárás, mert gátolva van abban, hogy nyilatkozatait megtegye. Kifejtette: a perben a felperes nem azt állítja, hogy az alperesek bűncselekményt követtek el, előfordulhat, hogy mindkét eljárásban vizsgálat tárgyát képezi ugyanaz a cselekmény, azonban a vizsgálódás célja különböző. A II. rendű alperes saját döntése, hogy az ellen folyó büntetőeljárásban, valamint a jelen perben milyen pertaktikát alkalmaz, ezért akkor sem sérül a tisztességes eljáráshoz való joga, ha úgy dönt, hogy a polgári perben nyilatkozatot nem tesz, nem kíván védekezni, bizonyítékait, bizonyítási indítványait nem terjeszti elő. A Pp. 265. § (1) bekezdése szerint a bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének a következményeit az a fél viseli, akinél a bizonyítási érdek fennáll. A II. rendű alperes tisztességes tárgyaláshoz fűződő joga nem sérülhet abban az esetben, ha maga korlátozza védekezését abból a feltételezésből kiindulva, hogy az egyik eljárásban tett nyilatkozata kihatással lehet egy másik eljárásban is vizsgált körülmény minősítésére. A polgári perben eljáró bíróság és a büntetőbíróság tisztességesen, nyilvánosan és észszerű időn belül tárgyalja az ügyét, jelen perben pedig semmi sem gátolta, akadályozta a II. rendű alperest abban, hogy a felperes tényállításaival, keresetével szemben a polgári perrendtartás szabályai szerint védekezzen.

[35] A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének ismertetését kövően kifejtette: a tényállást meghatározó második tagmondat a személyi kört korlátozza, így csak azok a vezetők felelősségét állapíthatja meg a bíróság, akik a felszámolás kezdő időpontját megelőző 3 évben a gazdálkodó szervezet vezetői voltak. A harmadik tagmondat a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet utáni károkozó magatartás vizsgálatát írja elő, ebben az esetben nincs leszűkítve az időtartam három évre, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet beálltától vizsgálható a vezető magatartása.

[36] Ezt követően leszögezte: az alperesek nem vitatták a felperesnek azt a tényállítását - amelyet egyébként a rendelkezésre álló okiratok is alátámasztanak -, hogy az adós 2014-ben három kötvénysorozatot bocsátott ki, amelyekből 3.200.000.000 forint bevétele keletkezett.

[37] Megállapította, hogy az alperesek az adós 2014. évi mérlegét nem tették közzé, és nem helyezték letétbe, valamint a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjában foglaltaknak sem tettek eleget, az alpereseknek e körben előadott, a felróhatóság hiányára épített védekezését alaptannak találta. Kiemelte: a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Számtv.)

153. § (1) és 154. § (1) bekezdései alapján az adós 2014. évi mérlegét 2015. május 31. napjáig kellett volna elkészíteni és közzétenni, ezt azonban az alperesek nem tették meg annak ellenére, hogy 2016. március 2. napjától az I. rendű alperes, 2016. február 4. napjától pedig a II. rendű alperes is szabadlábon (lakhelyelhagyási tilalom hatálya alatt) volt. Az iratok lefoglalása sem akadályozhatta ebben az alpereseket, mivel azokról másolatot kérhettek volna. Az I. rendű alperes pedig nem bizonyította azt az állítását, hogy nem volt lehetősége a lefoglalt iratokról másolatot kérni. A II. rendű alperesnek tudnia kellett arról, hogy az adós iratait lefoglalták, így őt sem gátolhatta ez a körülmény abban, hogy azokról másolatot kérjen a mérlegkészítési kötelezettség teljesítése érdekében.

[38] Az I. rendű alperesnek az adós könyvelését végző társasággal (cég1) való eredménytelen kapcsolatfelvételre történő hivatkozása kapcsán kiemelte: a Számtv. 20. § (6) bekezdése szerint az éves beszámoló részét képező mérleget, eredménykimutatást és kiegészítő mellékletet az adós vezetőjének kell aláírnia, így az elkészítési kötelezettség őt terheli. A II. rendű alperes nem igazolta, hogy olyan mentális állapotban volt, amely e kötelezettsége teljesítésében akadályozta, az a hivatkozása pedig, hogy csak a büntetőeljárással foglalkozik, nem mentesíti a vezetői kötelezettségek teljesítése alól. Az alperesek e védekezését a Cstv. 31. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségek elmulasztása vonatkozásában - ugyanezen indokok alapján - nem találta elfogadhatónak.

[39] Megállapította e körben, hogy az I. rendű alperes felszámolónak küldött e-mail levele (2017. december 20.) a kötelezettség önhibán kívüli elmulasztását szintén nem támasztja alá, ugyanazon oknál fogva, mint amit a mérlegkészítési kötelezettség elmulasztása kapcsán már kifejtett.

[40] Rögzítette: az alperesek mulasztásának következménye a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése értelmében a bizonyítási teher átfordulása, ezért a perben az alpereseknek kellett bizonyítaniuk, hogy vezetői tisztségük időtartama alatt az adósnál nem következett be a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladataik ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vették.

[41] A fentiektől függetlenül megállapította, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését a felperes a következők szerint bizonyította: a „kötvény1” elnevezésű kötvénysorozat lejegyzése 500.000.000 forint értékben 2014. március 21. napján megtörtént; a felperesnek azt az állítását, amely szerint az adós nem az információs összeállításban előírt célra (ingatlanhasznosításra, ingatlanvásárlásra) használta fel a befolyt összeget, az alperesek nem vitatták; az alperesek az adós vezetőiként 2014. március 21. napján már előre látták, vagy elvárható gondosság mellett látniuk kellett, hogy nem tudják a kötvények lejáratakor a tőke összegét kamatokkal növelten visszafizetni a kötvényeseknek. Az adós a rábocsátással, további kötvénysorozat kibocsátásával likvid eszközhöz jutott ugyan, de - mivel egyik kötvénysorozat esetében sem valósította meg az információs összeállításban szereplő célokat - az alpereseknek már a lejegyzések időpontjában látniuk kellett, hogy kötelezettségeinek az adós a lejáratkor, egy év múlva nem lesz képes eleget tenni.

[42] Megállapította, hogy az alperesek a perben nem bizonyították, hogy az adósnál 2014. március 21. napjától a vezetői tisztségük időtartama alatt nem következett be a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet.

[43] Ezt követően kitért arra, hogy - a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglaltakra figyelemmel - amíg az alperesek ennek ellenkezőjét nem bizonyítják, bizonyított ténynek kell tekinteni, hogy vezetői feladataik ellátása során a hitelezői érdekeket nem vették figyelembe. Megállapította, hogy az alperesek e körben bizonyítékot, bizonyítási indítványt nem terjesztettek elő.

[44] A felperes ugyanakkor bizonyította, hogy az adósnál rendelkezésre állt a kibocsátott kötvénysorozatokból befolyt 3.200.000.000 forint - e tény az alperesek sem vitatták -, amely a felszámolás elrendeléséig eltűnt, a cég2 által megküldött iratok alátámasztották, hogy a pénzüsszeg átutalásokkal és kifizetésekkel az adós vagyonából kikerült. Rámutatott: az I. rendű alperesnek tudnia kellett arról, hogy az adós tevékenységet végez, mivel ő volt az adós értékpapírszámláját kezelő cég2 vezérigazgatója, amelynél az adós a 2014. évben több mint 20 milliárd forintos forgalmat bonyolított. Erre figyelemmel az I. rendű alperesnek - kellő körültekintés esetén - még abban az esetben is, ha ténylegesen nem vett részt a kötvények kibocsátásában, tisztában kellett lennie azzal, hogy az adós az adott évben működik, kötvényszámlát bonyolít. Kiemelte: a II. rendű alperes által csatolt okiratban (Budapest Környéki Törvényszék ügyszám3/139. számú jegyzőkönyv 423. oldal 4. bekezdés) szereplő tanúvallomás (tanú3) cáfolta az I. rendű alperesnek azt az állítását, ami szerint nem tudott az adós 2014. évi működéséről. A büntetőeljárásban meghallgatott tanú ugyanis úgy nyilatkozott, hogy az I. rendű alperes tudott a kötvények kibocsátása körében a hozamcél meghatározásáról, a taggyűlés döntéséről (Budapest Környéki Törvényszék ügyszám3/139. számú jegyzőkönyv 436. oldal 3. bekezdés). Erre figyelemmel lényegtelennek ítélte azt a hivatkozását az alperesnek, hogy a taggyűlési határozatokat ténylegesen nem ő írta alá.

[45] Megállapította többek között, hogy az alperesek a 3.200.000.000 forint bevétellel elszámolni nem tudnak, a pénzeszköz eltűnt, az alperesek a vagyon felkutatása iránti kötelezettségüknek sem tettek eleget, továbbá, hogy a II. rendű alperes állítását, amely szerint a kötvények kibocsátásánál döntést nem hozott, a kötvény kibocsátásánál nem működött közre, az I. rendű alperes intézkedett e körben, a perben csatolt, a II. rendű alperes által aláírt taggyűlési jegyzőkönyvek cáfolják. Az I. rendű alperesnek azt az állítását pedig, amely szerint a kötvények kibocsátásáról, a vagyon elvonásáról nem tudott, nem is kellett tudnia, a perben rendelkezésre álló iratok kétséget kizáróan nem támasztják alá.

[46] Kiemelte: az alperesek aktív (készpénzfelvételek, átutalások), illetve passzív (ellenőrzési kötelezettség elmulasztása) magatartása az adósnál a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően vagyonsökkenést idézett elő, amelyet az alperesek közösen okoztak, a vagyonsökkenés mértéke megegyezik a 2014. évben kibocsátott, rábocsátott kötvények 3.200.000.000 forint ellenértékével, az alperesek felelőssége a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján egyetemleges.

[47] Ezt követően az alperesek felelősség alóli mentesülés körében előadott tényállításokat értékelte. Megállapította, hogy az I. rendű alperes által hivatkozott (Budapest Környéki Törvényszék ügyszám3/1057. számú) jegyzőkönyv cáfolja az alperes állítását, a meghallgatott tanú (tanú4) ugyanis nem tudott pontosan nyilatkozni arról, hogy az alperesek közül kinek lett kifizetve a cég3, a adós1 és a cég4 cégek számlájára lekönyvelt, a 2012-2014-es évek során a települési fiókból kifizetett 2.662.485.000 forint készpénz több mint a 77%-a. Az I. rendű alperesnek az a hivatkozása, amely szerint az adóst alvó cégeként kezelte, az adós nevében nem tett semmit a fentiekben kifejtettek szerint a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében rögzítetteket támasztja alá, és nem szolgál a felelősség alóli mentesüléshez, ahogy az sem, hogy az elvont vagyon körében az adósnak követelése keletkezett valakivel, valakikkel szemben, hiszen maguk a vezetők „sem tudták előadni” kivel, kikkel szemben áll fenn. A II. rendű alperes felelősség alóli mentesülését nem bizonyítja az általa csatolt, a Budapest Környéki Törvényszék ügyszám3/612. számú jegyzőkönyvének kivonata, sem az e-mail üzenetek, a Készenléti Rendőrség Nemzeti Nyomozóiroda Vagyon-visszaszerzési Hivatal előtt tanú3 tanúvallomásáról készült jegyzőkönyv részlet, a Budapest Környéki Törvényszék ügyszám3/139. számú jegyzőkönyve. Az a hivatkozás, amely szerint az I. rendű alperes megváltoztatta az aláírásképet, szintén nem alapozza meg a II. rendű alperes mentesülését,

különösen arra figyelemmel, hogy tanú2 a Készenléti Rendőrség előtt tett gyanúsított kihallgatási jegyzőkönyvéből megállapítható, hogy a gyanúsított a II. rendű alperestől kapta az utasításokat az adós vagyona feletti rendelkezésre.

[48] A felperes jogi képviselőjének munkadíját - utalva a 1/2013. számú Polgári jogegységi határozatra - a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (6) bekezdése és a 4/A. § alapján 100.000 forint + 27.000 forint áfa, összesen 127.000 forintban, az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltaktól eltérően, emelt összegben állapította meg, figyelemmel a perben tartott tárgyalások számára, arra, hogy azok mindegyikén a jogi képviselő megjelent, beadványainak nagy terjedelmére és hogy azokat határidőben terjesztette elő, valamint a perben megállapított több milliárd forintos vagyonsökkenés mértékére. E körben utalt arra, hogy a felperes nem igazolta sem az általa állított 100 munkaóra ügyvédi tevékenységet, sem azt, hogy a jogi képviselőt ellátó ügyvédi iroda átlagos munkadíja 35.000 forint + áfa összegű, azonban a felperes nem is az IM rendelet 2. §-a alapján kérte megállapítani a jogi képviselővel felmerült perköltséget. A felperest megilleti továbbá az általa megfizetett 5.200 forint (2 x 2.600 forint) tanúdíj is.

[49] Az elsőfokú bíróság ítéletét a részére járó perköltség vonatkozásában a felperes, az érdemi részét érintően pedig az alperesek támadták fellebbezéssel.

[50] A felperes a támadott rendelkezés megváltoztatását, a perköltség összegének felemelését kérte. Kiemelte: az elsőfokú bíróság által hivatkozott 1/2013. számú jogegységi döntésnek - amelyben a jogegységi tanács kimondta, hogy a Cstv. 33/A. § [(1) bekezdésében] szabályozott megállapítási kereset meg nem határozható pertárgyértékű pernek minősül - elsősorban az illeték szempontjából van jelentősége, a felperes a 2022. január 11-ei tárgyaláson hivatkozott a vonatkozó IM rendelet 3. § (6) bekezdésére, amely alapján a bíróság az ügy bonyolultsága, a tárgyalások és a beadványok száma alapján nagyobb mértékben is megállapíthatja az ügyvédi munkadíjat. E körben kiemelte: a per folyamán „nagyjából” tíz, több oldalas és bonyolult beadványt készített, valamint szintén „körülbelül” tíz tárgyaláson vett részt, a ténylegesen kiszámlázott ügyvédi munkadíj 5.782.659 forint volt. Habár a fellebbezéshez mellékelte iratokat (megbízási szerződés, számlák, tevékenységkimutatás) az elsőfokú eljárásban nem csatolta, az IM rendelet hivatkozott rendelkezése lehetőséget biztosít arra, hogy alacsonyabb pertárgyérték esetén is, a végzett tevékenység alapján, a bonyolult megítélésű, több évig tartó ügyben méltányosan, emelt összegű munkadíjat állapítson meg a bíróság. Rámutatott: amennyiben az IM rendelet 3. § (3) bekezdése szerinti óradíjat veszi figyelembe a bíróság, az így számított, összesen 140 óra ügyvédi tevékenységre eső munkadíj összege is 840.000 forint + áfa. Kérte, hogy a másodfokú bíróság a per kiemelkedő bonyolultságára, több éves időtartamára, és a csatolt számlák alapján felmerült, ténylegesen elvégzett munkára tekintettel magasabb összegű óradíj alapján, méltányosan elbírálvá emelje fel a részére megállapított perköltség ügyvédi munkadíjat magába foglaló részét.

[51] Az I. rendű alperes elsődlegesen az ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását; másodlagosan pedig a hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak a pert a Pp. 240. § (1) bekezdésének a) pontja alapján - figyelemmel a Pp. 176. § (1) bekezdés d) pontjára - meg kellett volna szüntetnie, mivel a felperes az alperesekkel szemben indult büntetőeljárársban (BKT ügyszám3.) polgári jogi igényt jelentett be kára tekintetében.

[52] A per érdemét érintően előadta: az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a „jogszabályból következő” 3 éves időkorlátot, annak helyes értelmezése szerint csak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három éves időszak vizsgálható, a perbeli kötvénykibocsátások, illetve az azokból eredő pénzösszegek elvonása azonban 3 éven túli a felszámolás kezdő időpontjához képest. Továbbra is állította, hogy az adósnál a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem következett be az elsőfokú bíróság által meghatározott időpontban, akkor ugyanis az adós forráshoz jutott, a kritikus időszak bekövetkezése e források elvonásának időpontjában állapítható meg. A terhére értékelt magatartásokkal összefüggésben továbbra is állította, hogy sem a kötvények kibocsátásáról, sem az abból származó bevétel elvonásáról nem tudott, mivel e cselekmények rövid idő alatt, okirathamisításokkal valósultak meg, így e tényeket fel sem ismerhette. A cég 2014-ben bonyolított forgalmának (3.515 milliárd forint) elenyésző részét képviselte az adós tevékenységével járó pénzmozgás.

[53] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen tulajdonított jelentőséget annak, hogy a kényszerintézkedés megszűnését követően sem intézkedett a 2014. évre vonatkozó beszámoló közzététele iránt, annak ellenére, hogy az előző mérlegből és abból a feltevésből kiindulva, hogy az adós nem működik, a beszámoló elkészíthető lett volna. Továbbra is állította, hogy az adós iratai nem álltak rendelkezésére és később sem kerültek a birtokába, a „nullás” beszámoló elkészítésével okirathamisítást követett volna el, mivel a büntetőeljárásban a vádhatóság feltárta, hogy az adós 2014-ben kötvényeket bocsátott ki. Álláspontja szerint - mindezekre figyelemmel - az elsőfokú bíróság helytelenül állapította meg, hogy a perben a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében szereplő bizonyítási szabályt alkalmazni kell.

[54] A II. rendű alperes az ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára, tovább a per felfüggesztésére történő utasítását kérte.

[55] Véleménye szerint az elsőfokú bíróság tévedett, a büntetőügyben és a polgári perben eljáró bíróságok ugyanis ugyanazokat a magatartásokat vizsgálják, a büntetőeljárási szabályok a más bíróság előtt tett nyilatkozatot mint bizonyítékot aggály nélkül figyelembe veszik/vehetik, a Pp. szabályai (4. §) alapján pedig a fél nyilatkozata során köteles igazat mondani. A II. rendű alperes a per során nem pertaktikát alkalmazott, így az elsőfokú bíróság eljárása sérti az Alaptörvényben biztosított jogát. Álláspontja szerint, amíg a büntetőeljárás le nem zárul, nem várható el tőle, hogy a perben érdemi nyilatkozatot tegyen, amíg ez az akadály el nem hárul, a polgári perben sérül a védekezéshez, tisztességes eljáráshoz fűződő joga, amelyet egyébként az Alaptörvény is garantál, rendelkezéseinek figyelmen kívül hagyása esetén sérül a jogbiztonság követelménye.

[56] Mindezekre figyelemmel nem felel meg a valóságnak, hogy a perben semmi sem akadályozta abban, hogy védekezését előterjessze, a bíróságnak nem csak a Pp. 265. § (1) és 279. § (1) bekezdéseiben foglaltakra kell figyelemmel lennie, hanem arra is, hogy a feleket ne érje alapjogi sérelem.

[57] Mivel a perben érdemben nem védekezhetett, az elsőfokú bíróság - nyilatkozata hiányában - a tényállást nem tárta fel kellőképpen, az ítélet hatályon kívül helyezése indokolt.

[58] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet (érdemi része) helybehagyását és az alperesek másodfokú perköltségben (513.731 forint ügyvédi munkadíj) marasztalását kérte. Álláspontja szerint helyes az elsőfokú bíróság jogi érvelése abban a

körben, hogy a II. rendű alperes tisztességes eljáráshoz fűződő jogát nem sérti, ha a perben érdemben nem védekezik, erre figyelemmel nem állapítható meg a II. rendű alperes által hivatkozott eljárási szabálysértés.

[59] Az I. rendű alperes által megjelölt eljárásoknak nem ugyanaz a tárgya, így nincs helye az eljárás Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja szerinti megszüntetésének. Az alperes tévesen értelmezi az időkorlátot is, rámutatott: amennyiben az alperes érvelése helyes lenne, még az általános elévülési időn belüli vagyonelevonások sem lehetnének szankcionálhatók. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet a kötvények jegyzésével bekövetkezett, az alperesek ugyanis meg sem kísérelték az információs összeállításban szereplő célokat elérni.

[60] Az I. rendű alperes beszerezhetette volna az adós iratait, mulasztása következtében a bizonyítási teher megfordult, az alperes(ek) azonban nem bizonyították a perben, hogy a hitelezői érdekeknek megfelelően jártak el. Az I. rendű alperes állításait (nem tudott a kibocsátásról, a pénzmozgásokról) a rendelkezésre álló iratok kétséget kizáró módon nem támasztották alá, a forgalmazó társaságnál elfoglalt pozíciójára figyelemmel e tényekről tudnia kellett, az éves (2014.) pénzforgalom 40%-át tette ki az adós kötvényeit érintő pénzforgalom.

[61] A felperes fellebbezése alapos, az alpereseké viszont alaptalan.

[62] Az elsőfokú bíróság a lényeges eljárási szabálysértés nélkül lefolytatott eljárásban helyesen állapította meg a tényállást és abból, valamint a hivatkozott jogszabályi rendelkezésekből kiindulva helytállóan állapította meg az alperesek egyetemleges felelősségét 3.200.000.000 forint vagyonsökkenés következtében a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítésének megghiúsulásával, a felszámolás befejezésével felmerülő kár vonatkozásában.

[63] Az ítéltábla a döntés jogi indokaival egyetért, azokra megismétlésük nélkül hivatkozik. A fellebbezések kapcsán a következőket emeli ki:

[64] Figyelemmel arra, hogy a II. rendű alperes az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte, az ítéltábla elsődlegesen a fellebbezésben eljárási szabálysértésként megjelölt hivatkozást vizsgálta. Megállapította, hogy a II. rendű alperes tévesen értelmezte az Alaptörvényben deklarált, tisztességes eljáráshoz fűződő jogot, annak tartalmát, s így alaptalanul hivatkozott arra, hogy az elsőfokú eljárásban e jogának megsértése miatt az elsőfokú bíróság a tényállást nem derítette fel, amely miatt az ítélet Pp. 381. § szerinti hatályon kívül helyezése indokolt. Az alperes ugyanis - ahogyan arra az elsőfokú bíróság helyesen rámutatott - nem volt elzárva a perben attól, hogy félként az eljárási törvényben (Pp.) biztosított jogait (nyilatkozat, bizonyítási indítvány megtétele, bíróság általi meghallgatás, az ellenérdekű fél iratainak megtekintése) gyakorolja, a tisztességes eljáráshoz fűződő jog pedig kizárólag azt garantálja, hogy az eljáró bíróság biztosítja a felet megillető jogok gyakorlását. Ezért nincs jelentősége e körben a II. rendű alperes saját döntésén alapuló joggyakorlásának (nyilatkozatot nem tett, bizonyítási indítvánnyal nem élt), amelyet egyébként a vele szembeni büntetőeljárásra figyelemmel maga választott az elsőfokú eljárásban. Az ítéltábla rámutat, a II. rendű alperes által megjelölt indokkal a bíróság nem függesztheti fel a per tárgyalását a Pp. 123. § - 126. §-ai alapján, a II. rendű alperessel szembeni büntetőeljárásra figyelemmel. Ez kizárólag abban az esetben lehetséges a Pp. 123. §

(1) bekezdése alapján, ha a per eldöntése olyan kérdés előzetes elbírálásától függ, amelynek tárgyában az eljárás büntetőbíróóság vagy közigazgatási hatóság hatáskörébe tartozik. A II. rendű alperes jogi érvelésében szereplő indok azonban nem ebbe a körbe tartozik.

[65] Az I. rendű alperes fellebbezése kapcsán az ítéltábla a következőket emeli ki. Az a tény, hogy a felperes az alperesekkel szemben indult büntetőeljárásban polgári jogi igényként az alperesek jelen perben hitelezői érdeket sértő magatartásaként megjelölt cselekményével összefüggésben okozott kárigényt jelentette be, nem indokolja az eljárás Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja szerinti megszüntetését. A polgári jogi igény célja a sértett (felperes) bűncselekménnyel okozott kárának megtérítése, az adott perben viszont a bíróság e cselekményekkel összefüggésben az alperesek felelősségét vizsgálta, az eljárások tárgya, az eljáró bíróságok által hozható döntések nem azonosak.

[66] Az I. rendű alperes által hivatkozott „időkorlát” vonatkozásában helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság, az alperes a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében meghatározott tényállást tévesen értelmezte, a 3 év kizárólag az alperesként perbe vonható vezetők körét, és nem a felelősség szempontjából vizsgálható magatartás megvalósításának időpontját határolja be.

[67] Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást abban a kérdésben is, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében szereplő bizonyítási szabályt az adott perben alkalmazni kellett, az I. rendű alperesnek a mulasztások [Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjai, az adós 2014. évi mérlege letétbe helyezése, közzététele] kapcsán felhozott védekezését helyesen értékelve jutott arra a következtetésre, hogy a mulasztások az I. rendű alperesnek felróhatók, az iratok lefoglalásának tényére történő hivatkozás önmagában nem elégséges a mulasztás kimentésére, továbbá az alperes az e körben tett tényállítását (nem volt lehetősége az iratokról másolatot kérni) nem bizonyította.

[68] Az ítéltábla továbbá rámutat, amennyiben a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében szereplő bizonyítási szabályt a perben nem lehetne alkalmazni, annak azért sem lenne jelentősége, mert a felperes a perben bizonyította, hogy az adósnál a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet az általa megjelölt időpontban bekövetkezett, a vagyonsökkenés tényét, mértékét az alperesek nem vitatták, azt pedig, hogy a vagyonsökkenés az alperesek magatartására vezethető vissza, a perben rendelkezésre álló bizonyítékok (pénzfelvételi iratok, büntetőeljárásban tett tanúvallomások tartalmazó jegyzőkönyvek) igazolták.

[69] Az adós a kötvények ellenértékével valóban forráshoz jutott, azonban az adós annak megszerzésekor a rendelkezésére bocsátott összeget jóval meghaladó kötelezettséget vállalt (9,5%-os fix kamat), amelyre az adós rendelkezésére álló vagyona nem nyújtott fedezetet, az alperesek a perben nem állították, hogy e forrásokat megkísérelték a fizetési kötelezettség teljesítése érdekében felhasználni. Az I. rendű alperesnek nem volt arra irányuló bizonyítási indítványa, hogy vezetői tisztségének időtartama alatt az adósnál nem következett be a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet.

[70] A felperes fellebbezését az ítéltábla alaposnak találta, az elsőfokú bíróság ugyanis nem vette kellően figyelembe a jogi képviselő perben kifejtett tevékenységét, az általa készített beadványok (10 nagyobb, 5 kisebb terjedelmű nyilatkozat) számát,

munkaigényét, a perben tanúsított, a per előbbre vitelét szolgáló aktív magatartását (a jogi képviselő a tárgyalásokon jelen volt).

[71] Fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fő tárgya tekintetében a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, a felperesnek járó perköltség vonatkozásában, amely az ügyvédi munkadíjat tartalmazó részét érinti, megváltoztatta. Az ítéltábla az ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján a fenti indokok figyelembevételével állapította meg az elsőfokú bíróság által megállapított összegtől eltérően, felemelt összegben.

[72] A Pp. 83. § (1) bekezdése alapján egyetemlegesen kötelezte az alpereseket a felperes másodfokú eljárásban felmerült, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján megállapított, ügyvédi munkadíjból álló perköltsége megfizetésére, továbbá a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján a - fellebbezésenként - feljegyzett illeték államnak történő megfizetésére. A felperes részére a másodfokú eljárás vonatkozásában megállapított ügyvédi munkadíj megállapítása során az ítéltábla figyelemmel volt a felperes fellebbezési ellenkérelmének terjedelmére, továbbá arra, hogy a fellebbezéseket az ítéltábla tárgyaláson kívül bírálta el.

[73] A Pp. 101. § (3) bekezdése alapján az ítéltábla megállapította, hogy a II. rendű alperes viseli a pártfogó ügyvédként kirendelt jogi képviselő munkadíját.

Budapest, 2022. október 26.

dr. Vuleta Csaba s.k.
a tanács elnöke

dr. Mizerák Judit s.k.
előadó bíró

dr. Rápolti Barbara s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
(Varga Beatrix)